

се уславятъ на малки занятия; а други, благоприятствувани отъ състоянието си, се рѣшаватъ да не работѣжъ нищо. Отпослѣ тѣзи положения се измѣняватъ съ годинитѣ; отъ осемнадесетата до двадесетъ и четата година, срѣдна възраст прѣзъ която момъкътъ се хваща на нѣкоя работа и се настанява въ обществото, у него — момъкътъ — става едно неосѣтно прѣобразуване, и животътъ му прѣтърпява разни мѣни (фази) законътъ на които много мъчно може да се прѣдѣли. Нѣ въ тѣзи разнообразностъ на случайности и състояния има, мислѣж, единъ фактъ който стои надъ всички и който може да се счита като главенъ фактъ у младостта. То е борбата мѣжду свѣтътъ и семейството въ душата на момъкътъ, то е борбата мѣжду наклонноститѣ които го влѣчѣжтъ вънъ отъ семейството и наклонноститѣ които го задържатъ. Тука има една нравствена криза, достойна за наблюдението на философътъ, една криза която не се страхувамъ да нарѣкъж трагическа, защото тя е началото на много злощастни сждби.

Двѣ нѣща влѣчѣжтъ момъкътъ вънъ отъ семейството: нуждата за независимостъ и любовитството за животътъ.

Нуждата за независимостъ се ражда съ человекътъ. Въ дѣтинството, тая нужда трѣбва непрѣстанно да се обуздава и често да се удовлетворява; но най много прѣзъ епохата на младежеството, когато *всичкото тѣло* е сформировано, когато въображението се събужда съ страститѣ, когато мисльта почва да се движи и да опитва себе си, тогава най вече нуждата да дѣйствува самъ за се-